

1 Cronici - Comentarii W. McDonald

A. De la Adam la Avraam

Cartea Geneza pare să fi fost sursa acestor genealogii. Versetele 1-4 ne aduc înapoi la Geneza 5 (Adam la Noe). Versetele 5-23 ni-i prezintă pe descendenții lui Noe, așa cum sunt aceștia consemnați la Geneza 10. Iar de la Geneza 11 urmează genealogia lui Avraam (v. 24-27).

B. De la Avraam la Israel

Descendenții biologici ai lui Avraam, enumerați la Geneza 25, sunt prezentați în versetele 28-33. Descendenții lui Isaac, fiul făgăduinței, sunt prezentați în continuare, Esau, de la Geneza 36, este menționat în versetele 35-54, pregătind astfel terenul pentru descendenții lui Iacob (Israel). Capitolele 2 la 9 prezintă urmașii lui Israel. Aici, în primul capitol, cronicarul îngustează optica de la Adam, tatăl omenirii, la Iacob, tatăl celor douăsprezece triburi ale lui Israel. Apoi el eliberează scena de orice alte elemente, pentru a se ocupa exclusiv de poporul ales. Tot aici avem obârșia spiței mesianice (cf. Luca 3:34-38).

ADAM

NOE

IAFET SEM HAM

AVRAAM

ISMAEL ISAAC

ESAU IACOB

1. Iuda

Iuda a fost căpetenia celui mai mare dintre triburile lui Israel, asupra căruia au fost îndreptate cele mai multe binecuvântări și făgăduințe, ceea ce explică faptul că e prima din lista genealogiilor, în ordinea tratării (2:3-4:23). Genealogiile a doi dintre descendenții lui Iuda sunt tratate mai pe larg - Caleb: 2.18-20, 42-55 (acesta nu e Caleb de la Numeri 13; vezi 4.15), și David: 3:1-24.

De-a lungul genealogiilor găsim presărate mai multe note istorice, acestea fiind momente de interes din vederea panoramică a istoriei poporului Israel asupra cărora Duhul Sfânt a dorit să ne atragă atenția. În genealogiile lui Iuda, relațiile lui Dumnezeu cu doi oameni răi și binecuvântările revărsate de El asupra unui

om neprihănit sunt de asemenea scoase în evidență pentru noi.

„Er, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău în ochii Domnului, drept care El l-a omorât". Er a fost odrasla rezultată din căsătoria lui Iuda cu canaanita Șua (Geneza 38:1-10). Nu ni se spune ce a făcut acesta, decât că a fost rău în ochii Domnului. Răutatea lui l-a costat privilegiile ce i s-ar fi cuvenit, în mod normal, ca întâi-născut, el pierzând și locul în spița mesianică și, în cele din urmă, chiar viața. Numele său a devenit o pată asupra arborelui genealogic al tuturor generațiilor familiei. Bine ar fi ca oamenii să ia aminte cu toată seriozitatea la consecințele răului, înainte de a fi prea târziu. „Fiindcă făcătorii de rele vor fi nimiciți, dar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni pământul" (Psalmul 37:9).

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda

Istoria lui Ahar (Acan) se găsește la Iosua 7. Acesta „a văzut," „a lăcomit," și „a luat" (Iosua 7:21) lucrurile interzise din cetatea Ierihon. El a adus necaz Israelului, deoarece din cauza păcatului său, treizeci și șase de bărbați au murit în atacul eşuat asupra cetății Ai. El a fost singularizat de Domnul, atât el, cât și familia sa fiind executați.

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda.

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda.

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda.

„Iabez a fost mai onorabil decât frații săi". Iată un om care avea o concepție mai cuprinzătoare despre Dumnezeu, care l-a onorat, căutând binecuvântarea Sa. Iabez a fost un om al credinței și Domnul a luat act de acest lucru. „Fără credință este cu neputință să-l fim plăcuți, căci cel care vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei care-L caută cu sârguință" (Evrei 11:16). Ironside comentează pe această temă:

Rugăciunea sa e alcătuită din patru puncte. „Binecuvântează-mă, într-adevăr." Adică: „Dăruiește-mi fericirea adevărată." Aceasta poate fi găsită doar în măsura în care cineva ajunge să umble cu Dumnezeu. „Lărgește-mi hotarele." El nu s-a mulțumit cu ceea ce a avut, ci a dorit să se bucure într-o măsură mai mare de moștenirea Domnului. „Mâna Ta să fie cu mine!" El s-a bizuit pe Domnul, crezând că El îl va ocroti cu mâna Sa. Și, în fine, Iabez s-a rugat: „Ferește-mă de rău, pentru ca să nu mă întristeze." Păcatul este singurul lucru care-l văduvește pe copilul lui Dumnezeu de bucuria sa în Domnul.

Iabez a căutat și căutarea i-a fost răsplătită, întărească-ne Domnul și pe noi, ca sa-i urmăm exemplul!

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda.

Bitia este una din puținele femei menționată în cadrul genealogiilor. Ea a fost fiica lui Faraon, dar iată că acum trăia în mijlocul poporului ales. Numele ei înseamnă fiica lui Iehova.

Înainte de a merge mai departe, trebuie să menționăm o discrepanță. La 2:15 David este numit fiul al șaptelea al lui Iese, pe când la 1 Samuel 16:10, 11 și la 17:12 se spune că a fost al optulea fiu al tatălui său. Probabil că unul din fiii lui Iese (Isai) a murit fără să fi avut copii sau înainte de a se fi căsătorit, drept care nu este inclus de cronicar în genealogie.

Se prezintă genealogiile fiilor lui Iuda.

2. Simeon

Simeon, al doilea fiu al lui Iacob în ordinea nașterii este prezentat în continuare, probabil din pricina relațiilor apropiate pe care le-a avut cu tribul Iuda. Partea primită de Simeon în Pământul Făgăduinței a fost amplasată în interiorul teritoriului lui Iuda (Iosua 19:9). Cetățile enumerate la 4:28-33 au fost moștenirea lor. Dar, mai târziu, în cursul istoriei poporului ales, tribul Simeon a obținut teritorii suplimentare, în urma unor misiuni militare de cucerire.

Capitolul 5 se ocupă de triburile cisior-daniene Ruben, Gad și jumătatea tribului Manase. Foarte puțin spațiu le este acordat acestor triburi. Ele au fost primele care au fost duse în captivitate (5:26).

Versetele 1 și 2 explică de ce au fost date binecuvântarea și dreptul de întâi-născut altor triburi, iar nu rubeniților. Când Iacob i-a binecuvântat pe copiii săi înainte de a muri (Geneza 49), a remarcat răutatea lui Ruben (Geneza 35:22) și l-a depozat de preeminență ce i s-ar fi cuvenit în virtutea faptului că era întâiul-născut. Astfel partea dublă de moștenire ce se cuvenea întâiului-născut a fost dată lui Iosif (respectiv fiilor săi, Efraim și Manase), iar în ce privește rolul de conducător, partea dublă a fost acordată lui Iuda.

Se prezintă genealogiile fiilor lui Ruben

Se prezintă genealogiile fiilor lui Gad

Se prezintă faptele fiilor lui Ruben, Gad și a unei jumătăți a tribului lui Manase. Ni se oferă o scurtă relatare despre soarta acestor triburi, împreună ele au reușit să-i învingă pe Hagariți (ismaeliți) (v. 10, 19-22). Cu o armată relativ mică de numai 44760 de oameni, ei au învins forțele inamice numeric superioare. Ei s-au încrezut în Dumnezeul lor (v. 20) și El le-a dăruit biruință și prada bogată (v. 21).

Se prezintă liderii jumătății de trib a lui Manase

Fiind în permanență expuși influenței popoarelor idolatre din jurul lor, curând ei au început să se dedea la idolatrie, curvind cu zeii popoarelor din partea locului, pe care Dumnezeu îi nimicise dinaintea lor (v. 25). Ei s-au îndreptat către dumnezeii care n-au fost în stare să-i salveze pe ismaeliți, dând uitării pe adevăratul Dumnezeu în a cărui tărie obținuseră ei victoriile lor militare. Prin urmare, Dumnezeu i-a dat în mână regelui asirienilor, care i-a dus în captivitate.

4. Levi

Capitolul acesta se ocupă de fiii lui Levi, descendenții celui de-al treilea fiu al lui Iacob, în ordinea nașterii. Versetele 1-15 și 49-53 se ocupă de cea mai renumită familie din acest trib: familia lui Aaron. Funcția de mare preot fusese încredințată lui Aaron și fiilor săi, de unde și importanța stabilirii unei genealogii exacte a acestei familii, de la Aaron la captivitate.

Samuel (v. 28) fiul lui Elcana (v. 27) a fost un mare profet și ultimul judecător în Israel înainte ca Saul să devină primul rege al său. Slujba sa este descrisă în cartea 1 Samuel.

Levi a avut trei fii: Gherșom, Cohat (Chehat) și Merari. Genealogiile lor sunt prezentate în versetele 16-30. Versetele 31-48 conțin trei genealogii: Heman, un cohatit (v. 33-38); Asaf, un gherșomit (v. 39-43); și Etan, un merarit (v. 44-47). Aceștia au fost „maestrii muzicieni” pe care David i-a numit să slujească înaintea Domnului (v. 31, 32).

Probabil Heman a fost autorul Psalmului 88. El era descendent al profetului Samuel. Unii psalmi poartă numele lui Asaf. De pildă, Psalmul 50 și psalmii 73-83. S-ar putea ca Etan să fi fost autorul Psalmului 89.

Restul capitolului este o enumerare a cetăților și terenurilor publice date leviților de către celelalte triburi. Asta s-a făcut în conformitate cu porunca dată de Dumnezeu prin Moise (Numeri 35:1-8). Porunca a fost adusă la îndeplinire sub supravegherea lui Iosua (Iosua 21).

5. Isahar

Se prezintă genealogiile fiilor lui Isahar. Aceste genealogii nu sunt chiar atât de complete ca cele ale lui Iuda sau Levi, poate pentru că în cazul lor nu avem de a face nici cu tronul, nici cu preoția.

6. Beniamin

Deși tribul Beniamin fusese redus cândva la doar 600 de bărbați, din pricina mării nechibzuințe de care a dat dovadă (Judecători 20), se pare că el s-a refăcut atât demografic, cât și geografic. Descendenții lui Beniamin sunt enumerați din nou în capitolul 8. Aici în capitolul 7 accentul cade pe Beniamin în relație cu poporul, pe când în capitolul următor accentul cade pe Beniamin în relație cu Saul și Ierusalim. Aceste genealogii nu sunt chiar atât de complete ca cele ale lui Iuda sau Levi, poate pentru că în cazul lor nu avem de a face nici cu tronul, nici cu preoția.

Cei patru fii ai lui Neftali sunt numiți fiii Bilhei deoarece ea a fost mama lui Neftali. Se trece apoi peste ceilalți descendenți. (Iahziel și Șalum ilustrează nume ce sunt puțin diferite de grafia în care le găsim în Geneza (Iahzeel și Șillem în Geneza 46:24; cf. nota de subsol a ediției NKJV).)

8. Jumătatea tribului Manase pe malul de vest al Iordanului

Descendenții lui Manase care trăiau pe malul de est al Iordanului, în Ghilead și Bașan, au fost consemnați în 5:23,24. Pasajul de față se ocupă de jumătatea tribului Manase care s-a stabilit în Canaan, pe malul de vest al râului Iordan.

Un descendent al lui Manase care iese în evidență în cadrul genealogiei este Zelfohad (Zelfohad), care a avut doar fiice. Ele sunt numite la Iosua 17:3 și pomenite pentru că au avut curajul să reclame moștenirea pe care Domnul o promisese femeilor în cazuri de acest fel (vezi Numeri 27:1-11). Evreicele dețineau drepturi, într-o perioadă în care cele mai multe femei păgâne nu aveau aproape nici un drept.

9. Efraim

Scriitorul se ocupă apoi mai pe larg de tribul Efraim, pentru a urmări spița lui Iosua, cel mai renumit efraimit în istoria antică. Oamenii care săvârșesc fapte de vitejie pentru Dumnezeu aduc cinste familiilor lor, fiind pomeniți și reliefați ca pilde vrednice de urmat pentru generațiile viitoare.

10. Așer

Cei patru fii ai lui Așer și sora lor Sera coincid cu lista din Geneza 46:17. Descendenții lor au fost oameni aleși, oameni viteji, lideri cu vază.

11. Beniamin

Beniamin, Iuda și câțiva locuitori din triburile lui Simeon și Levi au alcătuit regatul de sud, care a fost dus în captivitatea babiloneană. Cei mai mulți israeliți care au revenit în Iuda sub conducerea lui Neemia proveneau din aceste triburi, de unde și spațiul mai mare ce li se acordă în cadrul acestor genealogii.

Beniamiții sunt discutați aici mai aprofundat decât la 7:6-12. Când comparăm cele două liste, precum și cele de la Geneza 46:21 și Numeri 26:38-41, trebuie să ținem seama de următoarele principii, pentru a înțelege aparentele discrepante:

1. Unii oameni au avut mai multe nume.
2. Ortografia unora dintre nume s-a modificat în decursul anilor.
3. Unele nume sunt omise deoarece oamenii au murit de timpuriu sau nu au avut copii.
4. Cuvântul tradus prin fiu (ben) poate însemna: fiu, nepot, strănepot, etc.
5. Unele nume sunt omise deoarece nu slujesc scopurile cronicarului.

Saul, un beniamit, a fost primul rege al Israelului. Genealogia sa este prezentată aici și la 9:35-44. Numai descendenții fiului său Ionatan, prietenul lui David, sunt menționați aici. Merib-Baai (v. 34) este un alt nume pe care l-a avut Mefiboșet. (Vocabula „boșet” din numele lui Mefiboșet (cf. Ișboșet) înseamnă „rușine”. În loc să menționeze numele unei zeități păgâne (în cazul de față Baal), evreii evlavioși îl înlocuiau cu această expresie de înfierare a idolatriei)

Genealogiile lui Dan și Zabulon nu sunt prezentate. (Dan e omis și din alte porțiuni ale Scripturii mai ales din Apocalipsa 7.)

D. Cei reveniți din Captivitate

Versetele 2-9 menționează în trecut pe unii dintre fiii lui Iuda și Beniamin care au revenit la Ierusalim, frunțași în casa tatălui lor (v. 9). Versetele 10-13 îi menționează pe preoți, pe când versetele 14-34 îi menționează pe alți leviți care au revenit din captivitate, descriind totodată și unele din atribuțiile lor. O altă listă a celor care au revenit din Exil se găsește în cartea Neemia la capitolul 11.

E. Genealogia lui Saul

Ultimele zece versete din capitolul 9, care sunt, practic, identice cu 8:29-40, ne prezintă spița lui Saul și pregătesc scena pentru partea istorică din cuprinsul cărții 1Cronici (cap. 10-29). Istoria lui Saul este consemnată la 1Samuel 9-31.

II. MOARTEA LUI SAUL

O relatare paralelă a morții lui Saul și a fiilor săi se găsește la 1 Samuel 31:1-13.

C. H. Spurgeon comentează pe marginea versetului 5: Deși condamnăm vehement actul de sinucidere, nu putem să nu admirăm credincioșia purtătorului de arme al lui Saul, care a rămas credincios până la moarte. El nu putut concepe să supraviețuiască stăpânului său. Va trăi sau va muri omul acesta pentru Saul? Îl vom trăda noi oare pe stăpânul nostru regal, Isus Domnul?

În legătură cu moartea lui Saul, trebuie să remarcăm câteva lucruri. „Toată casa lui a murit împreună” (v. 6) se referă doar la cei care au luptat alături de Saul (1 Samuel 31:6). Saul a avut și alți fii care nu au fost uciși de filistenii (v. 13, 14; 2 Samuel 2:8; 21:1-9). Dar chiar și aceștia nu au scăpat în cele din urmă de soarta ce se abătuse asupra tatălui lor (2 Samuel 21.1-8).

La azul veștii despre moartea lui Saul și a fiilor săi, vitejii din labeș Ghilead au mers toată noaptea în pas de marș, pentru a recupera trupurile lor neînsuflite de la filistenii, înhumându-le apoi osemintele și postind șapte zile. Anterior Saul salvase cetatea lor de Amonitul Nahaș (1Samuel 11); vitejii aceștia nu au uitat această faptă de mărinimie săvârșită de Saul.

Versetele acestea ne oferă două motive pentru moartea lui Saul: El nu a păzit cuvântul Domnului (vezi 1Samuel 13 și 15) și a consultat pe cei care cheamă morții (vezi 1 Samuel 28).

Această succintă relatare despre Saul pregătește terenul pentru istoria lui David, cel ales de Dumnezeu pentru a domni peste poporul Său, Israel.

1. Vitejii lui David

Cronici nu menționează scurta și nereușita domnie a lui Ișboșet (2 Samuel 2-4), ci trece direct la încoronarea lui David la Hebron (cf. 2Samuel 5).

Prima măsură luată de David a fost să-și asigure o capitală. Versetele acestea ne spun cum a fost cucerit Ierusalimul (cf. 2Samuel 5:6-10).

Nepotul lui David, Ioab, fiul Teruiei, era de asemenea comandantul oștirii sale. Ioab a dat dovadă de mare curaj și inițiativă în capturarea cetății Ierusalim. Potrivit promisiunii lui David, el a fost făcut șeful oștirilor Israelului. Deși era un luptător neînfricat, Ioab a fost un om necruțător, al cărui nume nu este pomenit în lista vitejilor lui David, poate din pricina caracterului său lipsit de scrupule.

Lista aceasta cu luptătorii lui David este așezată la începutul domniei sale. La 2 Samuel 23 găsim o listă similară, dar plasată la sfârșitul domniei sale. Acești viteji i s-au alăturat lui David în diverse momente din cariera sa. Unii i s-au alăturat când David s-a ascuns în peștera Adulam (v. 15-19). Alții i s-au alăturat când era la Tîclag (12:1-22). Și în sfârșit alții au venit la el când s-a aflat la Hebron (12:23-40).

În continuare ne este prezentată o listă cu unii din vitejii lui David și câteva dintre faptele lor de vitejie.

Ioabeam: Acest viteaz a înfrânt, de unul singur, trei sute de oameni, doar cu o sulică. Dumnezeu i-a dăruit o biruință supranaturală împotriva dușmanilor Israelului. Oameni viteji pot înfăptui și astăzi fapte ieșite din comun pentru Dumnezeu, când se încred în El și nu cad de oboseală în lupta împotriva vrăjmașului sufletelor omenești.

Eleazar fiul lui Dodo: Notați mai întâi că acesta era „cu David”, adică îi era fidel lui David, rămânând cu el când toți ceilalți fugiseră. Și pentru ce și-a pus viața în joc? Pentru un ogor de orz! Ceea ce era în joc era principiul, nu proprietatea! Pământul era al lui Israel, în temeiul făgăduinței, iar filistenii nu trebuiau să primească nici o palmă din acest pământ! Astăzi creștinii trebuie să-și dea seama că sunt ai lui Dumnezeu și să nu permită Satanei nici un punct de sprijin în viața lor, chiar în chestiuni aparent lipsite de importanță.

Cei trei oameni de la Adulam: Aceștia au stat alături de David în marea lui strâmtorare, știind care este dorul inimii lui. Ei și-au riscat viața pentru a-i aduce lui David apă de la fântâna Betleemului, pentru ca David să-și răcorească duhul. Au făcut asta nu pentru onoarea pe care ar fi primit-o, deoarece numele lor nu sunt pomenite, ci pentru plăcerea pe care știau că i-o vor face lui David. Unde sunt bărbații și femeile din vremea de acum care stau atât de aproape de Domnul Isus încât îi cunosc dorul inimii? Unde sunt bărbații și femeile care vor risca totul pentru a-l răcori sufletul, aducându-l o gură de apă de pe vreun câmp de misiune nevoiaș? Cei care fac acest lucru vor fi negreșit înregistrați printre vitejii Săi.

Abișai, fratele lui Ioab, a fost cel mai onorabil dintre cei trei frați. (În versiunea siriacă, găsim termenul „treizeci”)

Scriptura ne spune că Abișai a fost un om cu totul devotat lui David. A pătruns alături de David în tabăra lui Saul (1 Samuel 26), a stat alături de el când David a fugit din Ierusalim, în timpul revoltei lui Absalom (2Samuel 16), a înăbușit revolta lui Șeba (2Samuel 20), l-a salvat pe David de uriașul Ișbi-Benob (2Samuel 21) și în multe alte aspecte l-a slujit pe rege cu credincioșie (2Samuel 10, 18; 1Cronici 18). Vitejia pornită din altruism, însoțită de slujire plină de credincioșie au darul de a face din oricine posedă aceste calități un prieten de nădejde și un slujitor încercat al Regelui regilor.

Benaia: Tatăl său era preot (1Cronici 27:5) și om viteaz. El a fost căpetenia gărzii personale a lui David. Puține din faptele sale de vitejie sunt enumerate aici. Ulterior l-a înlocuit pe Ioab în funcția de comandant al oștirilor Israelului (1Regi 2:34, 35). În victoriile sale vedem o întruchipare a vieții de biruință, în care lumea (uriașul egiptean), firea veche (Moab) și diavolul (leul care rage) sunt cu toții confrunțați și învinși.

Deși nu se pomenesc nici un fel de fapte în versetele 26-47, numele celor care l-au slujit pe David cu eroism sunt menționate, cum se cuvine. Unele dintre nume sunt foarte interesante. De exemplu: Telec, Amonitul (v. 39) și Itma, Moabitul (v. 46): din naștere, aceștia erau dușmani ai Israelului. Dar aici îi găsim în slujba regelui Israelului. Cu toții ne naștem dușmani ai lui Dumnezeu, dar prin harul Său și noi putem să ne găsim locul în oștirea Regelui. Urie Hititul (v. 41): Provenea dintr-un popor pe care israeliții ar fi trebuit să-l extermine, când au cucerit Țara Promisă (Deuteronom 7:1, 2). Iată-l însă în rândul vitejilor lui David! Numai că David s-a dovedit nedemn de loialitatea acestui viteaz supus al său, când a ordonat asasinarea lui Urie, pentru ca David să-și aibă pe soția sa, Batșeba (2Samuel 11).

2. Adepții loiali ai lui David

Capitolul de față se ocupă în principal de triburile și de căpeteniile triburilor care s-au aliat cu David. Fiecare trib este enumerat aici în capitolul 12. În versetele 1-22 sunt enumerate triburile care au venit la David pe când el se ascundea.

Mulți dintre cei ce erau la strâmtoare sau în diverse probleme au venit la David, pentru a găsi ocrotire (1Samuel 22:1,2). Dar acum oamenii aceștia au venit pentru a-l sluji pe David și a-l ajuta să obțină tronul ce-i fusese dăruit prin decret divin. Astăzi împărăția lui Dumnezeu are nevoie de bărbați și femei echipați de Dumnezeu (v. 2), pregătiți de El, înzestrați cu picioare iuți (v. 8), puternici în credință, în stare să învingă în fața unor sorți potrivnici și să pună dușmanul pe fugă (v. 14, 15).

Pe drept cuvânt David i-a chestionat pe fiii lui Beniamin și Iuda (v. 17) deoarece anterior el fusese trădat de unii dintre aceștia (1Samuel 23).

Evenimentele istorice la care se referă versetele 19-22 se găsesc la 1Samuel 29 și 30. Dumnezeu l-a împiedicat pe David să lupte împotriva Israelului pe când se afla printre filistenii. De asemenea i-a dăruit biruință asupra amaleciților, care prădaseră Țiclagul și-i capturaseră familia.

Sunt enumerate triburile care au venit la Hebron după moartea lui Ișboșet. „și toți ceilalți din Israel erau cu o inimă, ca să-l facă rege pe David căci era bucurie în Israel” (v. 38).

Mulți dintre cei ce erau la strâmtoare sau în diverse probleme au venit la David, pentru a găsi ocrotire (1Samuel 22:1,2). Dar acum oamenii aceștia au venit pentru a-l sluji pe David și a-l ajuta să obțină tronul ce-i fusese dăruit prin decret divin. Astăzi împărăția lui Dumnezeu are nevoie de bărbați și femei plini de Duhul și dedicați Domnului Isus, dintr-un spirit altruist (v. 32) - oameni cu inima întreagă (v. 33)!

Triburile din est au venit în număr mare (v. 37), pe când cele din apropierea Hebronului au fost reprezentate de un număr mai mic de forțe - de ex. Iuda, Simeon, etc. (v. 24,25).

Acum, când Israelul a ajuns în sfârșit să fie unit sub regele lor cu ungere divină, oamenii s-au bucurat nespuse, au petrecut, în condiții de binecuvântare (v. 40). Dezbinările și certurile provocate de neascultarea lui Saul erau acum din domeniul trecutului. Israel va cunoaște din acest moment o nouă eră de prosperitate, sub oblăduirea evlaviosului său rege-păstor.

B. David aduce chivotul la Ierusalim (cap. 13-16)

Capitolul 13 consemnează prima încercare a lui David de a aduce chivotul în cetatea regală pe care David tocmai și-a asigurat-o. Chivotul fusese neglijat în timpul domniei lui Saul. Filistenii îl capturaseră și-l deținuseră timp de șapte luni, după care l-au înapoiat la Chiriat Iearim, unde a fost păstrat în casa lui Abinadab, un levit (1 Samuel 4-7). Acum, la îndemnul lui David, Uza și Ahia așează chivotul într-un car nou, ca să fie dus la Ierusalim. Șihor din Egipt este probabil o referire la Pârâul Egiptului (Wadi el Ariș).

Când boii s-au poticnit, Uza a întins mâna să sprijine carul. Imediat Dumnezeu l-a ucis pe loc. Legea îi interzicea oricărui om să se atingă de chivot, interdicție aplicată chiar și preoților (Numeri 4:15). Când cohatiții transportau chivotul, așezau druggii pe care se sprijinea chivotul pe umerii lor, chivotul neintrând în contact cu ei înșiși. De atunci încolo locul s-a numit Perez Uza (ieșirea împotriva lui Uza). David s-a mâniat și s-a temut să ducă chivotul la Ierusalim.

Așadar, chivotul a fost dus în casa ghiteului Obed-Edom, unde a rămas timp de trei luni, făcând să se reverse mari binecuvântări peste casa gazdei.

După ce David a fost consolidat ca rege peste întreg Israelul, Hiram, regele Tirului, a trimis oameni și materiale ca să-i zidească lui David o casă. Acesta a fost începutul unei prietenii îndelungate și apropiate care a continuat în timpul domniei lui Solomon.

David a păcătuit împotriva Domnului prin faptul că și-a înmulțit nevestele. Lucrul acesta fusese însă expres interzis la Deuteronom 17:17. Cronici, deși consemnează încălcarea comisă, nu menționează implicația păcătoasă. Primii patru copii menționați în versetul 4 au fost fiii Batșebe (1 Cronici 3:5).

Samuel 11 consemnează relația nepermisă pe care a avut-o David cu ea. Dar chiar și aici vedem harul lui Dumnezeu la lucru, căci numele a doi dintre copiii rezultați din această căsătorie apar în genealogia Domnului nostru: Natan (Luca 3:31), un strămoș al Mariei, și Solomon (Mat. 1:6), un strămoș al lui Iosif.

Auzind că David a fost făcut rege în Israel, filistenii au pornit la atac împotriva sa. David a întrebat pe Dumnezeu (v. 10) și astfel a avut o biruință strălucită împotriva filistenilor. Idolii, care nu puteau să-i izbăvească pe cei ce li se închinau de Dumnezeul cel viu, au fost îndepărtați (2 Samuel 5:21) și arși (v. 12). Când filistenii și-au revenit și au lansat al doilea atac, David a întrebat din nou pe Domnul. Cu alte cuvinte, nu a presupus că dacă prima oară i-a dat undă verde să lupte împotriva filistenilor, și a doua oară va face la fel. De data aceasta Dumnezeu a dăruit biruință printr-un plan de luptă cu totul diferit.

Aceste victorii au băgat groaza în inimile popoarelor din jur. Observați conexiunea dintre versetele 16 și 17: „Și David a făcut cum îi poruncise Dumnezeu... Apoi faima lui David s-a răspândit în toate țările.”

La trei luni după tragedia de la Perez Uza (cap. 13), David s-a pregătit din nou să aducă chivotul în capitala sa, Ierusalim. Dar de data aceasta a efectuat mai întâi o cercetare minuțioasă a legii, pentru a vedea cum trebuia să se facă acest lucru, și abia apoi a trecut la acțiune, conform instrucțiunilor.

De data aceasta a fost pregătit un cort pentru chivot, nu o casă, deoarece așa prevedea legea. Cortul a fost confecționat probabil după același tipar ca cel pe care-l găsim întrebuițat de Israel în Exod (Exod 26). Dar chivotul era singurul mobilier din cortul lui David, întrucât cortul întâlnirii (tabernacolul), cu tot ce cuprindea el, s-a aflat la Ghibeon (16:39) până în zilele lui Solomon.

Apoi David a reunit căpeteniile caselor leviților. Mai marii preoților, Iadoc și Abiatar (1 Regi 4:4) au fost de asemenea convocați cu această ocazie (v. 11). Chivotul a fost purtat de data aceasta de oamenii autorizați să facă asta, și în maniera corespunzătoare, cum poruncise Moise, potrivit cu cuvântul Domnului (v. 15). Prin urmare, demersul a fost încununat cu succes (16:1).

Dulcele psalmist al Israelului a făcut de asemenea pregătiri minuțioase ca strămutarea chivotului să se facă într-o atmosferă de bucurie, cu cântece și acompaniament de instrumente muzicale. David sărea de bucurie și cânta la instrumente cu coarde și harpe, și toată lumea era plină de bucurie. O singură notă discordantă a apărut în această aleasă simfonie: Mical, soția lui David, a privit cu dispreț spre ceea ce făcea David (v. 29; cf. 2 Samuel 6:16).

De îndată ce chivotul a fost așezat în cort, au fost aduse jertfe. Arderile de tot reprezentau expresia cea mai înaltă de închinare posibilă pe plan ceremonial (cf. Levitic 1). Jertfa era mistuită în întregime de flăcări, aroma ridicându-se spre cer, pentru ca Dumnezeu singur să Se poată bucura de ea. Au fost aduse și alte jertfe, printre care și jertfa de pace. Acestea erau singurele jertfe levitice la care puteau participa toți israeliții. Grăsimea și rinichii erau închinați Domnului pe altar, din care o parte era dată preoților iar restul aparținea ofertantului, împărțindu-l cu familia și prietenii săi înaintea Domnului (cf. Levitic 3). Ofranda de pace întru chipa comuniunea cu Domnul și împărtășirea din lucrurile bune pe care le dăruia Domnul. Atât jertfa de pace, cât și cea de ardere de tot ocupau un loc proeminent în celebrarea sărbătorilor și momentelor solemne din Israel. Negreșit și ziua aceasta a fost o asemenea sărbătoare, la care a participat întregul Israel. Toți au primit o porție de carne, înainte de a se întoarce acasă (v. 3).

În continuare David a luat măsuri pentru ca starea aceasta de mulțumire și bucurie să continue înaintea Domnului zi de zi, nu doar în ocazii speciale (cf. v. 37-42). Au fost desemnați leviți care să comemoreze, să mulțumească și să-L laude pe Domnul cu instrumentele muzicale și cu glasul.

Psalmul consemnat cu această ocazie e alcătuit din două părți. Versetele 8-22 sunt adresate Israelului iar versetele 23-34 sunt adresate tuturor națiunilor. Psalmul se încheie cu versetele 35 și 36. Avem de a face cu un fond comun psalmilor 105:1-15; 96:1-13; 106:1, 47, 48.

În versetele 8-22 israeliții sunt îndemnați să preamărească în cântarea lor măreția Domnului și să caute fața Lui, să-și aducă aminte de faptele Sale, de lucrările minunate pe care le-a făcut în trecut și să-și aducă aminte de legământul Său, de făgăduințele necondiționate pe care le-a făcut străbunilor lor.

Trecând apoi la o perspectivă mondială, psalmistul îi îndeamnă pe toți oamenii să vestească slava Domnului. Dumnezeu este un Dumnezeu de temut, deoarece este Domnul creației. Lui i se cuvine slava, ca Dumnezeu al splendorii, tăriei și maiestății. Spre El trebuie să ne îndreptăm cu bucurie, ca spre un Dumnezeu care susține lumea întreagă, domnind peste ea.

Această rugăciune de încheiere este aproape identică cu Psalmul 106:47,48.

David a avut grijă să numească leviți care să continue să conducă poporul în închinăciune față de Iehova, în fața chivotului la Ierusalim și de asemenea Ghibeon unde încă se mai aflau tabernacolul și altarul arderilor de tot. La Ierusalim el a desemnat cântăreți, ușieri și trâmbițași, toți sub conducerea lui Abiatar. Preoția lui Iadoc își avea sediul la Ghibeon. Accentul principal în acest pasaj cade pe muzicieni. În versetul 38 avem probabil de a face cu doi Obed-Edom. Tot în versetul 38 precum și în 42 avem doi leduțuni. Acum după ce chivotul a fost dus cu bine în Sion, toți oamenii s-au dus la casele lor iar David s-a întors acasă, ca să rostească o binecuvântare.

Capitolul 17 este împărțit în trei părți: Dorința lui David de a-l construi lui Dumnezeu o casă (v. 1, 2), hotărârea lui Dumnezeu de a-i construi lui David o casă (v. 3-15) și rugăciunea de răspuns a lui David (v. 16-27). O paralelă a acestui pasaj o găsim la 2Samuel 7.

David i-a spus profetului Natan despre nemulțumirea sa de a trăi într-o locuință luxoasă, în timp ce chivotul legământului se afla într-un cort. Dorința sa de a-i construi lui Dumnezeu o casă a fost primită, inițial, cu bucurie de Natan, care s-a pripit. Ulterior, după ce Domnul l-a corectat pe Natan, lui David i s-a spus că nu el este omul potrivit să realizeze această lucrare.

Chivotul lui Dumnezeu nu stătuse niciodată într-o casă permanentă, ci într-un cort. De fapt până în acest moment, Dumnezeu nici nu poruncise să se construiască o atare casă. Ulterior David i-a dezvăluit fiului său, Solomon, un fapt nemenționat aici: anume că David nu era calificat să zidească templul, întrucât fusese implicat în prea multe vărsări de sânge și acte de violență (22:7,8). Fiului său - un om al odihnei - îi revenea sarcina de a aduce chivotul Domnului la locul său de odihnă.

După cum Dumnezeu vorbise în harul Său patriarhilor din trecut, tot așa acum El îl alege pe regele-păstor al Israelului ca să primească o binecuvântare nemeritată. Aceste făgăduințe necondiționate sunt cunoscute sub denumirea de legământul davidic. 2 Samuel 7:12-16 și Psalmul 89 de asemenea consemnează legământul. John Walvoord rezumă prevederile sale:

Prevederile legământului davidic cuprind următoarele:

- (1) David urmează să aibă un copil, ce încă nu i se născuse, care îi succede la tron și va consolida împărăția sa.
- (2) Fiul său (Solomon) va zidi templul pe care dorise David să-l construiască.
- (3) Tronul împărăției sale va fi statornicit pe vecie.
- (4) Tronul nu va fi smuls din mâna lui (a lui Solomon), chiar dacă păcatele săvârșite de acesta ar fi meritat această pedeapsă.
- (5) Casa lui David, tronul și împărăția sa vor fi statornicite pe veci.

Legământul acesta, asemenea celorlalte legăminte necondiționate încheiate de Dumnezeu cu diverși oameni, joacă un rol important în relațiile sale cu omenirea. El este menționat în diverse alte locuri din Scriptură (de ex. la Isaia 9; Ieremia 23,33; Ezechiel 37; Zaharia 14). Legământul acesta își va găsi împlinirea finală și integrală în Domnul Isus Cristos, Căruia îi aparțin tronul și împărăția pe veci.

Auzind aceste cuvinte, David s-a proșternut înaintea Domnului, vărsându-și inima în rugăciune fierbinte cu credință. Răspunsul său a demonstrat două dintre trăsăturile de bază ale caracterului lui David: umanitatea sa și încrederea în Domnul. Versetele 16 și 17 au inspirat fostul neguțător de sclavi și mai târziu predicator al evangheliei, John Newton, să compună renumitul său imn spiritual „Amazing Grace” (Mărețul Har, în românește). Asemenea lui David și el și-a văzut nevreținicia și micimea ridicate însă pe culmi de nebănuite de mărețul har al lui Dumnezeu.

Evenimentele rezumate în următoarele trei capitole (18-20) au avut loc, istoricește vorbind, după ce a fost făcut David rege (cap. 12) și înainte de a fi fost adus chivotul la Ierusalim (cap. 13-17). Mulți din vecinii ostili ai Israelului au fost aduși acum sub control, așa cum rânduise

Dumnezeu inițial. Până în acel moment, păcatul și neascultarea îl ținuseră pe Israel într-o stare de supunere în fața celor pe care ar fi trebui să-i cucerească. Acum însă popoarele din jur au început să plătească tribut Israelului, în semn de recunoaștere a superiorității și puterii sale.

Filistenii, moabiții, sirienii și edomiții au fost cu toții înfrânți deoarece Domnul l-a păzit [„ajutat”, NASB] pe David pretutindeni pe unde s-a dus.

Versetul 4 consemnează un alt eșec din partea lui David de a respecta legile privitoare la comportamentul regilor Israelului (Deuteronom 17:15-17). Mai întâi ei și-a înmulțit numărul nevestelor pe care și le-a luat (14:3), după care și-a înmulțit numărul cailor.

În continuare s-au strâns multe bogății. De pildă, toate felurile de articole de aur, argint și bronz au fost consacrate Domnului, urmând să fie ulterior folosite de Solomon la clădirea templului.

Cei optsprezece mii care au fost omorâți de Abișai sunt atribuiți lui David în pasajul paralel de la 2 Samuel 8:13. A se vedea comentariul de acolo privitor la soluționarea acestei aparente discrepanțe.

Dușmanii lui David au început să-i simtă mânia, dar locuitorii Israelului s-au bucurat de neprihănire și dreptate. David a fost nu doar un bun general, ci și un administrator eficient. Slujbașii și ofițerii lui David sunt enumerați aici, precum și la 2 Samuel 8:16-18. Lui Dumnezeu îi face plăcere să dea credit, să recunoască slujirea acordată Lui și liderilor Săi.

Nahaș luptase împotriva Israelului în zilele lui Saul (1 Samuel 11). Evident el făcuse de asemenea unele servicii nementionate lui David în timpul domniei lui Saul. Din pricina aceasta, au fost trimiși soli la fiul său, Hanun, ca să-l mângâie pentru pierderea suferită de acesta prin moartea tatălui sau. Dar Hanun a dat curs unor sfaturi neînțelepte, tratând ambasadorii lui David rușinos.

Temându-se de represalii, locuitorii din Amon au angajat serviciile unor mercenari, pregătindu-se pentru război.

Ioab împreună cu fratele său Abișai au înfrânt forțele combinate ale amoniților și sirienilor. Îndemnul lui Ioab din versetul 13 i-a inspirat pe israeliți, demonstrând că acest lider militar posedă viziunea corectă în materie de lupte militare.

Sirienii au trimis să le fie aduse rudele lor de dincolo de Râu, plănuind să se răzbune pentru pierderile suferite recent. David și-a dat seama de pericol, drept care și-a strâns numaidecât forțele și a lansat ofensiva. Armata, condusă de Șofac, nu a putut rezista în fața forțelor israeliene, care i-au făcut pe sirieni slujitorii lui David.

Ioab fusese trimis de către regele David să atace cetatea Raba (Ammanul din zilele noastre), în timp ce David însuși a rămas în Ierusalim (2 Samuel 12:1). Asediul a durat probabil doi ani. În acest timp, David s-a încurcat cu Batșeba, soția lui Urie, unul din cei treizeci de „viteji ai săi.” La 2 Samuel 12 ni se spune despre păcatul lui David și refacerea sa, dar, în ton cu formatul general al cărții Cronici, păcatul acesta nu este menționat aici. Ioab l-a chemat pe David când cetatea era pe punctul de a ceda, și coroana monarhului învins a fost așezată pe capul lui David.

Versetul acesta se referă probabil doar la oamenii de război. Întrucât textul ebraic este oarecum dificil de interpretat aici, o posibilă redare oferită de unii comentatori ar fi că oamenii au fost obligați să efectueze muncă forțată (vezi notele de la 2 Samuel 12).

Trei uriași au fost uciși în cursul luptelor cu dușmanii de care a avut Israel parte în permanență, respectiv filistenii. Sibechai l-a ucis pe Sipai la Ghezer, Elhana l-a ucis pe Lahmi (numit Goliat la 2 Samuel 21) iar nepotul lui David, Ionatan (fiul fratelui său Șimea, sau Șamma) a doborât un uriaș care avea șase degete la fiecare mână și șase degete la fiecare picior. Matthew Henry aplică acest verset la noi cei de azi: Slujitorii lui David, deși oameni de statură obișnuită, s-au dovedit prea puternici pentru uriașii din Gath, în toate confruntările, deoarece aceștia îl aveau pe Dumnezeu de partea lor.... Nici nouă nu trebuie să ne fie frică de oameni mari care ni se împotrivesc, atâta timp cât îl avem pe mărețul Dumnezeu de partea noastră. Ce contează un deget în plus la mână sau un deget în plus la picior, în încheștarea cu Cel Atotputernic?

Când comparăm acest capitol cu textul paralel de la 2Samuel 24, la început nu ne dăm seama ce a stat în spatele păcatului lui David de a efectua numărătoarea poporului. 2Samuel ne spune că Domnul l-a mânat pe David să numere poporul Israel, deoarece mânia Sa se aprinsese împotriva națiunii. Aici ni se spune că Satana a fost cel care l-a incitat pe David să facă recensământul. Desigur, ambele afirmații sunt adevărate. Dumnezeu i-a permis lui Satan să-l ispitească pe David. Dumnezeu nu este autorul răului, dar El îngăduie răul, făcându-l să slujească scopurile Sale mai dinainte rânduite.

Pentru discrepanțele dintre cifrele oferite în acest capitol și cele din 2Samuel 24, vezi următoarele:

2 SAMUEL 24	1 CRONICI 21
Cifrele recensământului	
A se observa însă clasificările diferite: vitejii Israelului față de tot Israelul; bărbații lui Iuda, față de bărbații lui Iuda care scoteau sabia. Cifrele includ neapărat categorii diferite.	
800 000 de viteji ai Israelului care scoteau sabia (v. 9).	1 100 000 – toți israeliții care scoteau sabia (v. 5)
500 000 de oameni ai lui Iuda(v. 9)	470 000 de bărbați din Iuda care scoteau sabia (v. 5)
1 300 000 bărbați	1 570 000 bărbați
Anii foametei	
șapte ani (v. 13)	trei ani (v. 12)
În acești ani ar putea fi incluși și cei trei ani de foamete cauzati de uciderea de către Saul a ghibeoniților (2Samuel 21:1). Dacă David a ales acești trei ani suplimentari, orice parte a unui an intercalat ar conta drept un an întreg și astfel numărul total de ani cât a ținut foametea ar fi de șapte.	
Prețul achitat lui Arauna (Oman) pentru teren	
50 de siclii (v. 24)	600 de siclii (v. 25)
Cei cincizeci de siclii au fost pentru arie și pentru boi. Cei 600 de siclii au fost pentru „locul acestei arii” (v. 22), adică o zonă mai mare, în care se înscrisa și aria propriu-zisă.	

Ioab s-a împotrivit din capul locului ideii recensământului. El a executat ordinele regelui, dar nu cu prea mare tragere de inimă. Levi nu a fost cuprins în recensământ, poate pentru faptul ca acest trib era răspândit peste tot în Israel și Iuda, ceea ce ar fi făcut ca numărătoarea sa să fie foarte dificilă. Probabil Beniamin a fost omis deoarece recensământul a fost suspendat înainte de a se fi ajuns la acest trib (1Cronici 27:24). În cadrul numărătorii poporului nu s-a strâns nici o răscumpărare, cum se poruncise la Exod 30:12. Neascultarea și mândria lui David au atras după ele grave consecințe.

Deși David a păcătuit nespunând de mult, el a fost întotdeauna gata să mărturisească imediat și să se smerească înaintea Domnului. Când i s-a dat prilejul să aleagă pedeapsa pentru fărâdelegea comisă, a ales să cadă în mâna Domnului, deoarece știa că El este plin de îndurare. Șaptezeci de mii de oameni au fost uciși înainte de a fi stopată ciuma.

Nouă ni se pare probabil foarte severă această pedeapsă. Avem cu toții slăbiciuni și păcate ce ne dau târcoale. David a fost, în general, un om smerit, dar în această împrejurare a căzut în străvechiul păcat al diavolului: mândria. Matthew Henry aplică acest lucru la noi toți:

El se simțea mândru de mulțimea supușilor săi, dar Justiția divină a urmat un curs diferit, reducând numărul locuitorilor. Pe bună dreptate ni se iau nouă, celor slăbiți și înclinați, acele lucruri de care suntem cei mai mândri.

Când și-a ridicat David ochii a văzut o scenă terifiantă: Îngerul Domnului cu sabia întinsă deasupra Ierusalimului preaiubit. Răspunsul său a fost mai bun decât cel pe care l-ar da majoritatea credincioșilor, când sunt surprinși în vreun păcat greu sau vreun act major de neascultare. Rezumatul în patru puncte oferit de Henry privitor la modul în care a suportat David mustrarea Domnului s-ar putea dovedi extrem de util pentru noi toți, în special pentru aceia care ocupă un loc de conducere.

1. El a făcut o mărturisire plină de căință a păcatului și s-a rugat fierbinte să-i fie iertat, v. 8. A recunoscut că a păcătuit și că a păcătuit rău de tot, că a procedat foarte nechibzuit. Și a cerut cu căință ca indiferent cum va fi el însuși corectat pentru acest păcat, să fie îndepărtată fărâdelegea.

2. A acceptat pedeapsa pentru nelegiuirea sa: „Mâna Ta să fie peste mine și peste casa tatălui meu, v. 17. Primesc nuiua, dar lasă-mă pe mine să sufăr, căci sunt un păcătos. Al meu este capul păcătos asupra căruia trebuie să cadă sabia.”

3. El s-a aruncat cu totul asupra îndurării lui Dumnezeu (deși știa că Dumnezeu era supărat pe el) și nu și-a permis să aibă resentimente față de El. Orice ar fi, să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Sale sunt mari, v. 13. Oamenii buni, chiar atunci când Dumnezeu Se încruntă la ei, nu gândesc decât bine despre El. Deși mă va ucide, totuși mă voi încrede în El.

4. El a exprimat o preocupare plină de duioșie față de popor, inima fiindu-i îndurerată la gândul că oamenii vor fi loviți cu ciumă din pricina nelegiuirii sale: „Oile acestea, ce-au făcut ele oare?”

Prin intermediul lui Gad, Domnul l-a îndrumat pe David să achiziționeze aria lui Ornan (Arauna la 2 Samuel), un iebusit, și să zidească un altar pe care să aducă jertfe. Oman i-a oferit însă pământul respectiv lui David în dar, dar regele a insistat că nu va accepta, decât dacă-l lasă să achite costul său. Versetul 24 ilustrează un important principiu spiritual: Slujirea eficientă este întotdeauna costisitoare. Această arie a devenit ulterior locul pe care s-a construit templul (2 Cronici 3:1).

Avraam l-a adus pe Isaac să fie jertfit pe muntele Moria (Geneza 22). Aici s-a oprit ciuma și când Domnul a poruncit îngerului, acesta a băgat sabia în teacă, așa cum citim în acest capitol. Aici s-a aflat templul. Și credem că aici, pe același versant, deși nu chiar în locul respectiv, Domnul Isus a murit pe cruce pentru păcatele omenirii.

Realizarea că locația ariei avea să fie noul centru de închinăciune ar putea fi în măsură să explice teama lui David de a se duce la Gibeon pentru a cere călăuzire.

1. Materialele, oamenii și motivația (cap. 22)

David a recunoscut că aria (21:28) era locul pe care se va construi în viitor templul și altarul arderilor de tot. Prin urmare, a început să facă pregătiri pentru lucrările de construcție, deși știa că Solomon avea să fie cel care va beneficia de privilegiul de a construi templul. Străinii menționați în versetul 2 erau canaaniții care au rămas în țară (1 Regi 9:20, 21). Israel ar fi trebuit să-i nimicească pe aceștia, dar, întrucât nu au făcut lucrul acesta, evreii i-au forțat acum să presteze muncă forțată.

În cadrul unei cuvântări relativ formale adresate lui Solomon, David a reiterat dorința sa de a fi construit el însuși templul, dar a fost descalificat pentru că a fost un om al sângelui și că Domnul a promis că fiul său, Solomon, va zidi casa lui Dumnezeu. El s-a rugat apoi ca Domnul să fie cu Solomon, să-i dea înțelepciune și pricepere și l-a îndemnat pe Solomon să asculte de legea lui Dumnezeu.

În fine, David i-a spus lui Solomon despre toată osteneala pe care și-a dat-o de a pregăti materialele și muncitorii pentru sarcina ce-i stătea în față lui Solomon. Și a sfârșit cu sfatul pe care toți creștinii ar trebui să-l ia în seamă: „Puneți-vă acum inima și zidiți sfântul lăcaș.”

2. Diviziile și atribuțiile leviților (cap. 23-26)

Către sfârșitul domniei lui David, s-a efectuat un recensământ al leviților de la vârsta de treizeci și nouă de ani în sus, vârsta la care erau autorizați să înceapă serviciul activ.

Cei treizeci și opt de mii de bărbați au fost împărțiți apoi în patru grupe generale: douăzeci și patru de mii - supraveghetori ai templului; șase mii - demnitari și judecători; patru mii - ușieri și patru mii muzicieni și cântăreți, care să se închine necurmat înaintea Domnului. Aceste instrucțiuni au fost de inspirație divină și i-au fost transmise lui David prin profeții săi (2 Cronici 29:25).

În versetele 6-23, ne sunt prezentate din nou genealogiile leviților: gherșoniții (v. 7-11), cohatiții (chehatiții) (v. 12-20) (inclusiv Moise și Aaron, cei mai renumiți dintre toți leviții), și merariții (v. 21-23).

Anumite funcții preoțești fuseseră încredințate exclusiv lui Aaron și fiilor săi pe vecie (v. 13). Tămâierea, slujba adusă Domnului în locul sfânt și în Sfânta Sfintelor (unde intra doar marele preot), precum și binecuvântarea în numele lui Iehova (Nu. 6:23-27) - toate acestea erau rezervate exclusiv preoților.

Apoi ne sunt prezentate atribuțiile leviților. De acum încolo ei nu vor mai duce tabernacolul și mobilierul său, cum le poruncise Moise, deoarece templul va fi o locuință permanentă pentru Dumnezeu. În ultimele sale cuvinte, David a redus vârsta minimă (pentru slujire) de la douăzeci de ani în sus, deoarece era nevoie de brațe de muncă suplimentare în cadrul slujbei de la templu.

Cei 600 de judecători au fost răspândiți probabil pe întreg teritoriul Israelului, pe când leviții au slujit în legătură cu templul de la Ierusalim. Cei 24 000 de supraveghetori ai lucrării de la templu urmau să se îngrijească de nevoile preoților, în cadrul atribuțiilor enumerate în versetele 28-32.

În capitolul 24 ni se spune cum s-au alcătuit diviziile preoțești și levitice. Erau douăzeci și patru de case sau divizii de preoți (v. 1-19) și douăzeci și patru de divizii de leviți (v. 2-31). Fiecare divizie urma să slujească în templu prin rotație, pe baza unei programări, pentru ca fiecare să poată sluji circa două săptămâni din an. Zaharia (Luca 1:5) făcea parte din cursul al optulea, respectiv cursul lui Abiia (v. 10).

Casele celor doi fii ai lui Aaron care au supraviețuit, Eleazar și Itamar, cuprindeau preoția, șaisprezece divizii aparținând primului din ei iar opt divizii fiind ale celui alt (v. 4). Tragerea la sorți s-a făcut în prezența lui David, a liderilor Israelului și a preoților Iadoc și Ahimetec. Rezultatele au fost consemnate cu multă grijă de scribul Șemaia.

Leviții au tras și ei la sorț înaintea lui David și a prinților. Se pare că prin tragere la sorți se făcea repartizarea fiecărui om la una din divizii.

În capitolul 25 alți fii ai lui Levi, cântăreții și muzicienii, sunt repartizați pe schimburi, pentru a-și desfășura slujba sfântă. Aceștia sunt fiii lui Asaf (v. 2), Iedutun (v. 3), și Heman (v. 4, 5). Acești două sute optzeci și opt de bărbați au fost desemnați să cânte în casa Domnului, acompaniați de chimvale, instrumente cu coarde și harpe (v. 6, 7).

Ei au fost împărțiți pe douăzeci și patru de schimburi, prin tragere la sorți, cum reiese din versetele 8-31.

Detaliile privitoare la ușieri și la porțile pe care au fost desemnați prin tragere la sorți să le păzească sunt prezentate în continuare. Aici îi găsim pe cohatiți (v. 1), datoria lor fiind de a preveni cutezanța de care s-a făcut vinovat tatăl lor (Numeri 16). Așa sunt căile lui Dumnezeu. Tot aici îl găsim și pe Obed-Edom, care a găzduit chivotul, după moartea lui Uza (13:14). Dumnezeu nu a uitat credințioșii săi.

Din versetul 18 reiese că erau patru ușieri sau paznici ai templului, la un dig din prelungirea uneia dintre porți și alți doi la celălalt capăt al digului ce ducea la Parbar, probabil o curte sau o prelungire spre vest a templului (Conform altei teorii, Parbar a fost o suburbie a Ierusalimului. Nu se cunoaște sensul exact al termenului.)

Unii leviți au fost desemnați să păzească vistieria templului, vistieria lucrurilor dedicate și ofrandele de bună voie ce fuseseră consacrate Domnului.

Un al treilea grup de leviți a fost pus deoparte, aceștia urmând să fie dregători și judecători, o mie șapte sute la vest de râul Iordan și două mii șapte sute pe malul de est al râului Iordan, în Ghilead.

G. Liderii militari și guvernamentali

Armata, asemenea leviților servea în cadrul unor divizii, în fiecare lună făceau de serviciu douăzeci și patru de mii de bărbați. Toți comandanții sunt enumerați printre vitejii lui David (cap. 11 și 2 Samuel 23).

Triburile sunt enumerate în ordinea corespunzătoare. Mai întâi sunt enumerați fiii lui Leah, în ordinea nașterii: rubeniții, simeoniții, leviții, Iuda, Isahar și Zebulon. Apoi fiii Rahelei: Iosif (reprezentat de fiii săi, Efraim și Manase) și apoi Beniamin. Copiii Bilhei sunt prezentați în continuare (dar nu în ordine cronologică): Neftali și Dan. Fiii Zilpei (Gad și Așer) nu sunt menționați aici.

Cei de douăzeci de ani și sub această vârstă nu sunt înregistrați în recensământul ordonat de David. Recensământul nu s-a încheiat, deoarece mânia Domnului a venit din cer înainte ca loab să fi terminat numărătoarea. Rușinat probabil de păcatul său, David a ordonat ca rezultatele buclucașului recensământ să nu fie trecute în analele publice.

David avea doisprezece oficiali care răspundeau de chestiunile de ordin intern. De asemenea a avut consilieri și prieteni apropiați, cu care s-a consultat. Trista istorie a lui Ahitofel este prezentată la 2 Samuel 15 și 17. Asemenea lui loab, acesta a fost un om privilegiat, dar cu un caracter nedemn. De un caracter mult mai nobil a dat dovadă Hușai, un slujitor care nu s-a scos pe sine în evidență. Fiecare a cules exact ceea ce semănase (vezi 2 Samuel 15-17). Ambii l-au slujit pe rege, dar fiecare a făcut-o din rațiuni diferite. Oportunistul trudește pentru a-și asigura propria sa preamărire, pe când slujitorul o face pentru slava stăpânului său.

H. Ultimele zile ale lui David (cap. 28,29)

David i-a convocat la Ierusalim pe toți liderii diverselor divizii și pe dregătorii triburilor, împreună cu căpitani. Din nou el le explică dorința sa de a construi o casă pentru Domnul, precum și motivele pentru care nu i s-a îngăduit să facă acest lucru. Totuși el arată că a fost ales și confirmat ca rege al Israelului și că fiul său, Solomon, a fost ales să-i succedă pe tronul țării. Întrucât tronul lui David a fost puternic statornicit de Domnul, oamenii aveau acum datoria să asculte de Dumnezeu sub domnia lui Solomon, așa cum făcuseră sub domnia lui David.

În continuare David s-a adresat fiului său. Versetul 9 conține o poruncă, o promisiune și un avertisment. Porunca: „Cât despre tine, fiul meu Solomon, cunoaște pe Dumnezeul tatălui tău și slujește-I cu o inimă fidelă și cu o minte binevoitoare.” Promisiunea: „Dacă-L vei

căuta, Se va lăsa găsit de tine." Avertismentul: „Dar dacă-L vei părăsi, și El te va lepăda pe vecie." Întrucât Domnul l-a desemnat pe Solomon să fie cel care va construi templul, Solomon avea datoria să pornească cu curaj la lucru și să înfăptuiască această lucrare.

Dar, asemenea lui Moise odinioară, Solomon a fost înștiințat că va trebui să construiască după modelul ce i-a fost transmis de Duhul Sfânt, probabil printr-un vis. Nu era loc aici imaginației sau ingeniozității omenești. Asta pentru că templul este un tip al lui Cristos. David i-a dat lui Solomon planurile pe care le întocmise sub inspirația Duhului. Ba chiar și materia primă ce urma să fie folosită la fiecare piesă de mobilier fusese cântărită. (Detalii suplimentare sunt prezentate la 2 Cronici 2-4). Carul, adică heruvimii de aur (v. 18), înseamnă, în opinia lui Unger, „heruvimii drept carul pe care intră Dumnezeu sau este întronat."

Solomon era acum în posesia planurilor. Materialele fuseseră adunate deja. Slujitorii templului, leviții, fuseseră repartizați deja, fiecare cu atribuțiile sale. Dumnezeu era cu el și nu avea să-l părăsească. Prin urmare, tatăl său îl îndeamnă din nou pe Solomon: „Fii tare, curajos și lucrează!"

Deși Regele David dăruise deja atât de mult pentru lucrarea templului, ca o ultimă ofrandă personală și ca pildă pentru popor, el dedică acum alte cantități de argint și de aur din fondurile sale personale, îndemnându-i pe oameni să dea cu mână largă. Generozitatea cu care au răspuns ei la acest apel a umplut de bucurie, atât inima lor, cât și a regelui.

Apoi David a rostit o minunată rugăciune de închinare și mulțumire, lăudându-L pe Domnul, care este vrednic de toată cinstea, „A Ta este, Doamne, mărirea, puterea și măreția, strălucirea și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta, Doamne, este împărăția, căci Tu Te înalți ca un stăpân mai presus de orice!" David a recunoscut că nici el, nici poporul nu erau vrednici să-l dea lui Dumnezeu și că ceea ce au dat ei a venit, oricum, din mâna Domnului.

Apoi s-a rugat ca devotamentul dovedit de popor cu acel prilej (o inimă dreaptă, v. 17) să devină o trăsătură permanentă de caracter (o inimă care se reazemă pe Domnul, v. 18) iar fiul său să aibă o inimă fidelă (v. 19) în lucrarea de zidire a templului.

Când a lansat apoi un apel către israeliți să binecuvânteze pe Domnul, aceștia s-au plecat și s-au proșternut înaintea Domnului și a regelui. A doua zi au jertfit 3000 de animale, mâncând și bând înaintea Domnului.

Solomon a fost făcut rege, a doua oară (v. 22; cf. 23:1); apoi, după moartea lui David, el s-a așezat pe tron, bucurându-se de binecuvântarea Domnului și de adeziunea poporului. Glorioasa sa împărăție întruchipează anticipativ splendoarea domniei de o mie de ani a lui Cristos pe întreg pământul.

Întâi Cronici se încheie cu un scurt rezumat al domniei lui David, care a murit sătul de zile (avea șaptezeci de ani), bogății și onoare.

clickbible.org